

Eerste druk, maart 2020

© 2020 Chiel Hugowaard en BLU

ISBN: 9789082955033

NUR: 508

Vormgeving: Chiel Hugowaard

DTP: WarmGrijs.nl

Drukker: Wilco

Uitgever: Bert Loorbach Uitgeverij

www.bertloorbachuitgeverij.nl

Met dank aan:

Nia, Robin, Orko, Cees, Roel, Jan-Willem en Bert.

De personages in dit boek zijn gebaseerd op echte personen, ten behoeve van privacy zijn de namen veranderd.

Alle rechten voorbehouden/all Rights reserved

Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze en/of door welk ander medium, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

DE BUSJES BLUES

150 DAGEN OP ROADTRIP DOOR EUROPA IN EEN CAMPER

CHIEL HUGOWAARD

ZUID EUROPA

VOORAF GEZIEN

Een grote reis maken. Er een langere tijd tussen uitgaan. Iedereen denkt er wel eens aan. Foto's van mooie landen, hippe steden, prachtige natuurfenomenen, idyllische campsites, infinity pools en de meest lekkere gerechten komen voorbij op Instagram en Facebook. Ze verleiden je. Een tijdje weg achter dat bureau. Even uit de sleur van je stressvolle baan. Het leven is kort en je leeft maar een keer. In je hoofd droom je weg bij het idee. Je wilt weg.

Maar, hoe is zoiets nou daadwerkelijk? Een romantische gedachte, maar is het wel zo ideaal als het beeld dat je ervan hebt? Is het niet enorm vermoeiend? Is het niet een hele hoop gedoe? Hoe lang is lang genoeg? Ben je wel een reistype? Houdt je relatie dat wel vol? En wacht je tot aan je pensioen? Of neem je een mini-pensioen en ga je gewoon nu? En wat als je een kind hebt? En de praktische zaken niet te vergeten. Hou je dat vol qua financiën? Ga je je huis verhuuren? Kun je weer werk vinden als je terug bent? Heb je genoeg reserves om het een tijdje uit te houden? En als je dan alles geregeld hebt en je bent op reis, klopt het dan allemaal nog met je verwachtingen? Of bleek het achteraf gezien toch alleen maar een romantisch idee?

Dit is het verhaal van Chiel, Nia en hun driejarige zoontje Orko. Een verslag van hun belevenissen op reis van 't Gooi naar 't Oostblok in 150 dagen. Lees over de vele mooie ervaringen, maar ook over de ongemakken, tegenvallers en problemen die ze onderweg tegenkomen, en kom erachter dat het niet altijd zo ideaal was als ze zich vooraf hadden voorgesteld. Chiel geeft een zo realistisch mogelijk beeld van hun reis waardoor iedereen met gelijksoortige plannen een groot aantal beginnersfouten kan voorkomen, beter voorbereid is en met realistische verwachtingen op reis gaat. Veel lees- en reisplezier!

DEUK

DAG 2 ~ 1 MEI

‘Chiel, Chiiiiiiiiieeellllll!!!!’ schreeuwt Nia. Ik schrik me rot. Ik voel dat ik ergens tegenaan rij maar zie niks. Achteruit kijken. Niks te zien. Door het raampje zie ik Nia met een vertrokken gezicht. Ik spring de bus uit. De gedachte schiet door m’n hoofd dat het nu meteen op de eerste dag al afgelopen zou kunnen zijn. Maar als ik naar de deuk kijk valt het me nog mee. De boom heeft een rare uitstulpende bocht in de stam en die heeft een deel van de achterkant van ons busje ingedeukt als een pakje boter. Het gordijntje aan de binnenkant zat dicht waardoor ik die hele boom niet zag. En door de fietsendrager werkte de parking-sensor niet. Hadden ze wel verteld bij Volkswagen, maar even niet aan gedacht.

Kut. Ik realiseer me dat ik zojuist, op onze allereerste kampeerdag, onze gloednieuwe bus tegen een boom heb geparkeerd. Gefeliciteerd. En... het regent, het is koud, modder overal, de ramen zijn beslagen van het vocht, niemand weet waar z’n troep ligt, laat staan waar het moet liggen, Orko zit op z’n potje en verspreidt een geur van verse poep, die zich vermengt met de geur van vier soorten geitenkaas die we de dag daarvoor hebben gekregen. Het kost ons de grootste moeite om rustig te blijven. Aan het eind van de dag krijgen we wat structuur. Afwas klaar. Troep tijdelijk overal ingestopt. Doodmoe gaan we naar bed.

KOUD

DAG 3 ~ 2 MEI

De nacht was koud. We hebben alleen zomerbeddengoed mee. Naïef natuurlijk. Zo snel mogelijk extra dekens kopen. We dachten: 'zodra we de grens oversteken verlaten we dat Nederlandse k#\$weer en wordt alles beter.' We zijn toe aan warmte. Niet dus. Tijdens het weghappen van een niet onaardige camping-croissant check ik zo ongeveer elke minuut de weer-app. Rond negen uur zal het droog worden en vanmiddag kans op een beetje zon. Niet te geloven.

We stappen op de fiets richting Chambord. Een kasteel dat ons nog extra is aanbevolen door onze Belgische geitenkaas-vrienden waar we de eerste dag van onze reis langsgingen. Nia zet zich over haar altijd-fiets-tegenzin heen en we hebben een mooie ochtend met steeds fraaiere weer. Eerst langs het Kasteel van Cheverny, bekend van de Kuifje strips, dan door naar Chambord. Het is een teringeind weg. Ik ben te optimistisch geweest en heb Ni daarmee op de fiets gekregen. Maar het kasteel bereiken kost de grootste moeite. Or valt in slaap en valt daardoor bijna van de fiets. Onder wild geschreeuw in het lege Loire landschap binden we z'n helm vast aan het stoeltje met het bandje van de fotocamera. Knikkebollend fietsen we verder. Het is inderdaad een plaatje. De zon komt af en toe door de wolken en werpt een mooi licht op het kasteel. Niet slecht. Ontspannen. We lunchen een eind weg en zetten de terugtocht weer in. Bij terugkomst stapt Nia krom van de fiets, kapot van veertig kilometer heuvel op en af met de kleine jongen achterop. Het begint weer te regenen, het is koud, shit die deuk, modder overal, wat een zoi.

NOODSTOP

DAG 4 ~ 3 MEI

We trekken verder vandaag, dus vroeg op. Weer een natte koude nacht. Wel beter geslapen met wat kleren aan. Alles wat nat is geworden moet de bus weer in. Alles wat al in de bus ligt moet ergens een schuifbestendige plek krijgen. Het kost veel tijd. Er prikt iets in m'n reet. Een tandenborstel. Dan zit ik bovenop een toilettafel. Een tube tandpasta spuit leeg. Ik zit steeds op dingen als ik op een stoel ga zitten. Ik probeer voor alles een plek te vinden en het daar terug te zetten. Maar daarin ben ik de enige van de drie busgasten. We moeten er duidelijk nog handigheid in krijgen. We hebben ook veel te veel bij ons lijkt het. Voordat we weggingen hebben we niet één keer proef-gekampeerd. Dat advies kregen we wel maar er was simpelweg geen tijd. Druk, druk. Geen tijd, geen tijd!! Werken. Door, door, door. Nu moeten we het uitvinden terwijl we midden in de zoi zitten. Geen probleem verder natuurlijk, het wordt me alleen wel duidelijk dat dit tijd en irritaties gaat kosten.

De app zegt twintig graden en zon in Bordeaux. Daarover geen discussie. We pikken nog snel een laatste chateau mee dat deels over de Loire is gebouwd. Fraai. Maar het regent, dus weg is wat we willen. Weg, weg, weeeeeg! Snel de bus met deuk erin, playlist aan en weg. De deuk is moeilijk te accepteren, hij werkt als een magneet op mijn ogen als 'ie ook maar enigszins binnen m'n kijkvlak komt. Ik realiseer me dat het mijn verdiende loon is. Ik ben zo bezig geweest met het uitkiezen van een zo mooi mogelijke bus. Mooie rood-witte retro kleuren. Mooie originele velgen. Mooie dit. Mooie dat. Volledig doorgeslagen heb ik zo ongeveer de mooiste bus gekocht die er samen te stellen was. En dan krijg je dit. Het doet me denken aan de Camaro uit 1969 die ik een aantal jaar geleden kocht. Na drie dagen reed

ik 'm achteruit tegen een muur aan. Een soortgelijke afstraffing. Er is ergens een botsing-geest bezig om mij iets duidelijk te maken. Ik moet die materiële uiterlijkheden niet najagen.

Naarmate we zuidelijker komen gaat de temperatuur steeds met een halve graad omhoog. Lekker. Glimlachen van oor tot oor. Nu gaat het beginnen.

We hebben al ons werk afgesloten voordat we uit Nederland vertrokken, maar de gebruikelijke dagelijkse gedachten houden mij nog volop bezig. Ik kan me niet inhouden en moet even een financiële noodstop maken. Bus de uitvoegstrook op. Ik bel m'n bank om aandelen LiquidMetal te kopen, wat via de app om één of andere reden niet lukt. Het is een Amerikaans bedrijf dat ik al vanaf 2012 volg. Mijn eerste aandelen zijn flink gekelderde. Twee jaar geleden keerde echter van de een op de andere dag mijn geluk en ben ik weer terug op het oude niveau. Op het moment dat ze laag stonden heb ik nog bijgekocht dus ik kijk tegen een best lekkere winst aan. En net, bij het aanschouwen van mijn telefoon tijdens het aanschouwen van het chateau, kwam er weer een mooi bericht mijn kant op. Nu is het moment om er tot-mijn-nek-aan-toe in te gaan zitten. Ik excuseer me ervoor naar Nia maar het kan even niet anders. Na tien minuten hang ik op, alles is geregeld. Als het een beetje meezit kunnen we voor altijd op reis blijven, dagdroom ik. Ik besluit om er de komende vijf maanden niet meer naar te kijken.

Eind van de middag hebben we een plek gevonden net buiten de stad. Prille kampeerdere als we zijn, zijn we niet zo te spreken over het gras op ons stukje grond. Hobbels. Bulten. We hadden een mooi gazonnetje verwacht.

VOORVOCHT

DAG 5 ~ 4 MEI

Naar het toilet gaan is mijn minst favoriete onderdeel van de reis tot nu toe. Zo ook deze ochtend. Het gebouwtje ziet er nieuw uit maar het lijkt luchtdicht te zijn als ik binnenloop en de stilstaande lucht ruik. Ik ga naar mijn toilet. De avond daarvoor heb ik één van de toiletten uitgekozen en tot mijn toilet gemaakt. Dat maakt het makkelijker. Als ik steeds naar hetzelfde toilet ga dan lijkt het gewoon alsof het mijn toilet is.

Anyway, ik stap binnen, trek twee meter wc papier van de rol en begin de boel schoon te maken. Het is niet zichtbaar vies maar ook als ik niks zie maak ik het schoon. Dan bedek ik de hele bril met papier. Ook de opstaande deksel waar ik papier rechttop tegenaan zet. Het is mogelijk dat je te ver naar achter gaat zitten en dan alsnog tegen vocht van één van je voorgangers aanleunt. Het zogenoemde voorvocht. Broek naar beneden en zitten. Niet helemaal naar beneden want dan ligt 'ie misschien in vreemd vocht. Hoe los ik dat op. Ik hou 'm vast zo half op m'n knieën en doe mijn ding wat in de ochtend zonder moeite gaat. Ik pak papier en sta op. Niet te ver omhoog want m'n broek begint weg te glijden. Ik blijf in evenwicht, alles onder controle, en klaar is kees. Opgelucht stap ik de frisse lucht weer in en wis de voorgaande tien minuten uit m'n kortetermijngeheugen.

Net als alle pensionado's op de camping pakken we de stadsbus naar het centrum. Bordeaux voelt direct goed. Fijn sfeertje. Lekker temperatuurtje. Zonnetje schijnt. Ni voelt zich goed. Orretje happy. Het leven is mooi. We genieten en vergeten snel de kou en regen van de afgelopen dagen. Heerlijk. Kriskras lopen we door de straatjes. Links en rechts zien we oude stadspoorten en kathedraal-achtige gebouwen. Het komt langs. We gaan er allemaal niet te diep op in.

